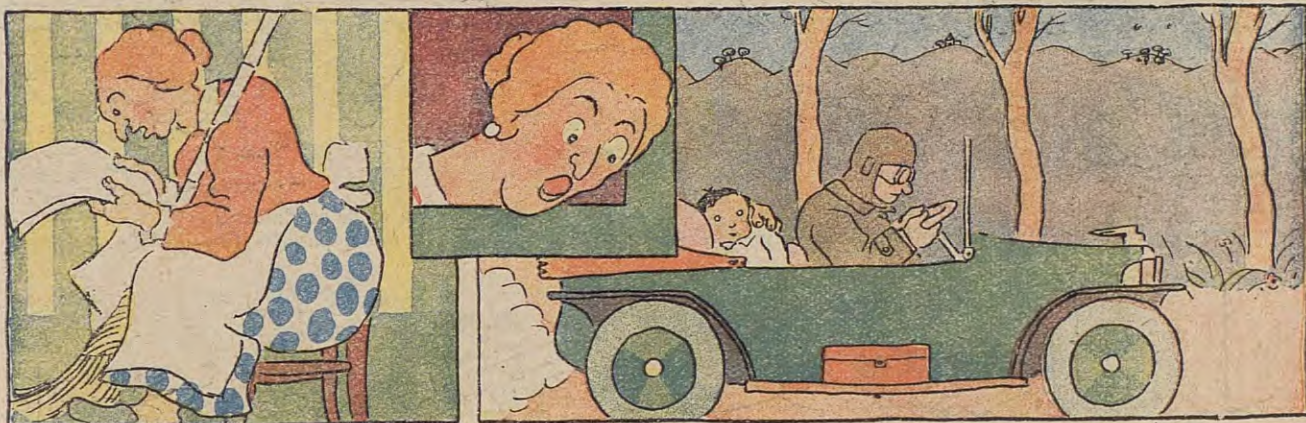

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

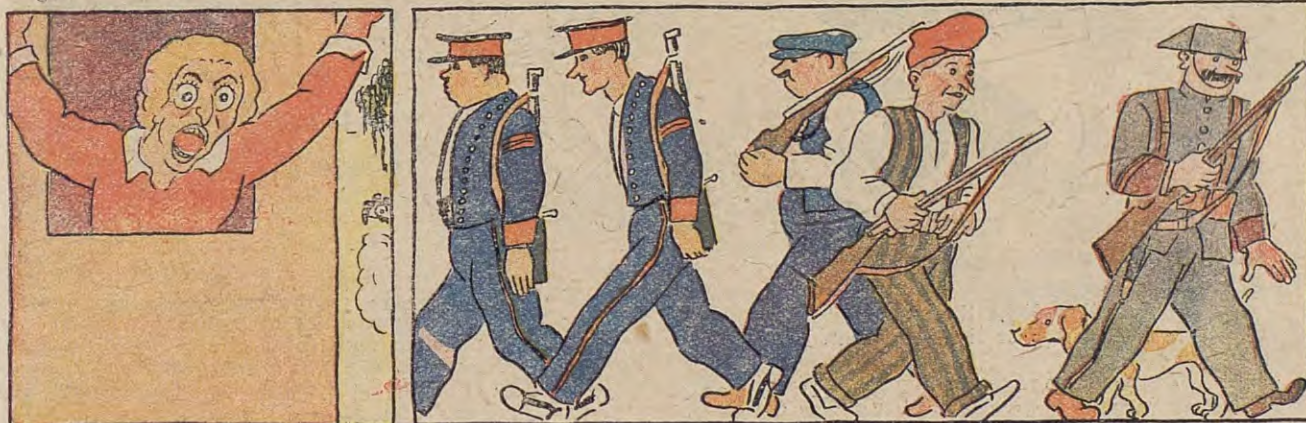
Les dèries de la Filomena

La Filomena, molt aficionada als crims sensacionals, llegeix apassionadament el darrer succés; es tracta d'un segrestament de criatures.

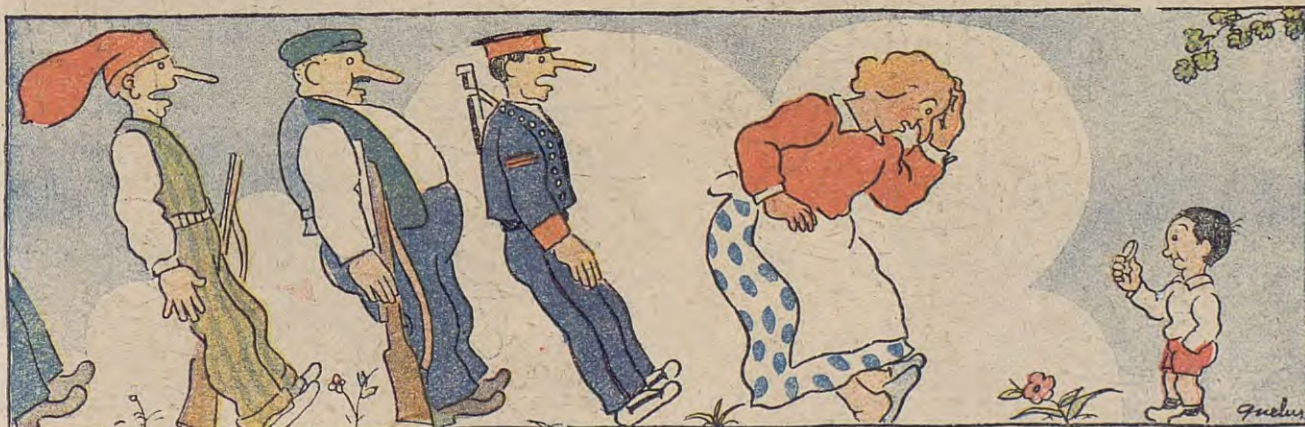
Treu el cap per la finestra per vigilar el seu fill que està jugant al

carrer, i veu, horroritzada, com uns senyors el fiquen dins d'un auto i se l'emporten a tota pressa.

Es posa a xisclar i a cridar: —Auxili...! Lladres...! Que em roben el meu fill...!

Tot el poble es mobilitza. Toquen a sometent i organitzen una batuda per arreplegar els culpables.

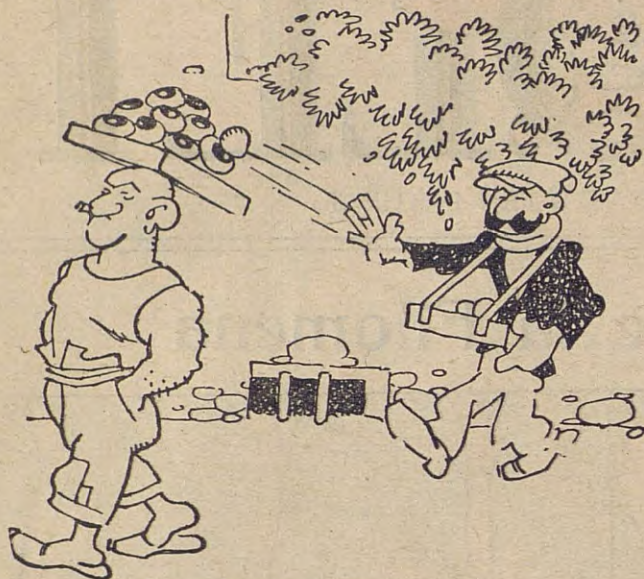

Al cap de poca estona veuen venir al fill de la Filomena més satisfet que unes Pàsques. —¿Què t'han fet,

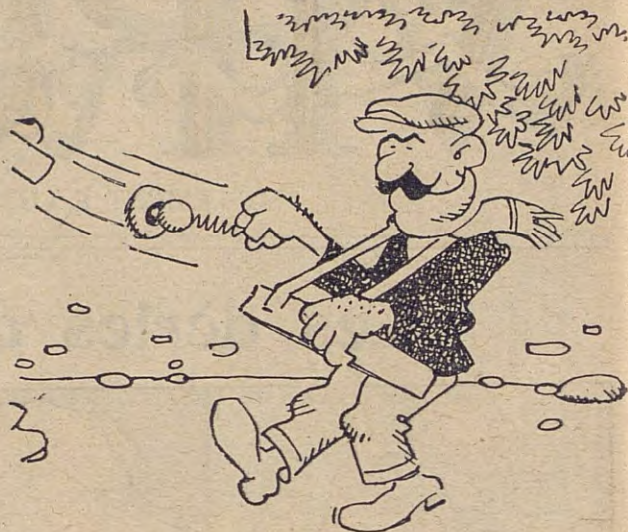
fill meu? —pregunta la mare, esgarriada. —Res. Eren uns senyors que ana-

ven a Mas Llebrera i no sabien el camí. Jo els he acompanyat i m'han donat dues pessetes.

La força de l'atracció

Ven pilotes amb gometa
però no fa una pesseta.

Passa el de la dolceria
amb molts pastells fets-del dia.

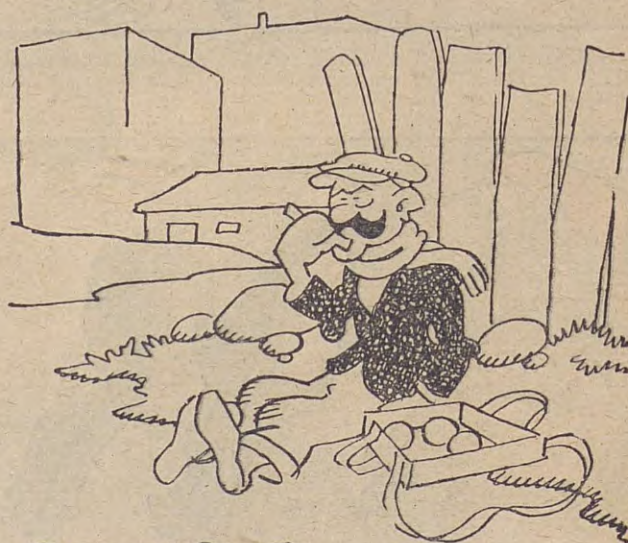
La pilota li ha llençat
i un pastell se li ha enganxat.

La goma estira el pastell
i el fa venir cap a ell.

L'altre segueix son camí
sense adonar-se'n ni així.

omotenno

I mentrestant aquell pobre
es treu la gana de sobre.

¿Qui en dirà més?

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

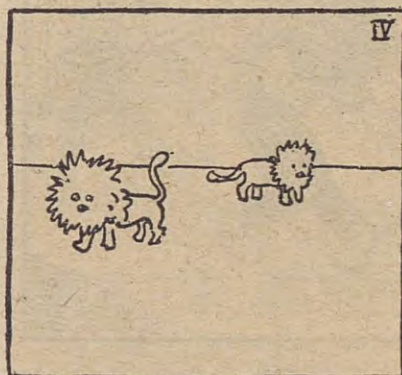
Tartarin explica al cafè una nova aventura de cacera.

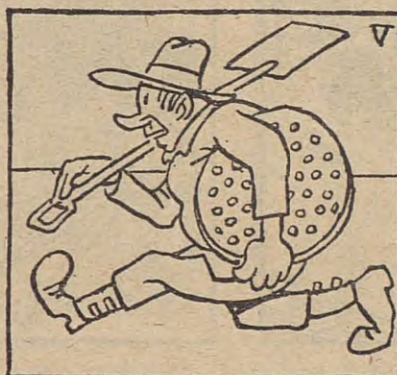
T'othom aplaudeix menys en Mata-tot que s'aixeca i diu:

—Jo, senyors, he fet més, encara. He caçat lleons al desert per un nou procediment.

—Ja sabeu tots que al desert no hi ha res més que lleons i arenes.

—Doncs bé, m'hi vaig dirigir, armat amb una pala i un garbell.

—Poso el garbell damunt la sorra i amb la pala l'omple.

—Quan és ple, l'agafo amb les mans i garbello.

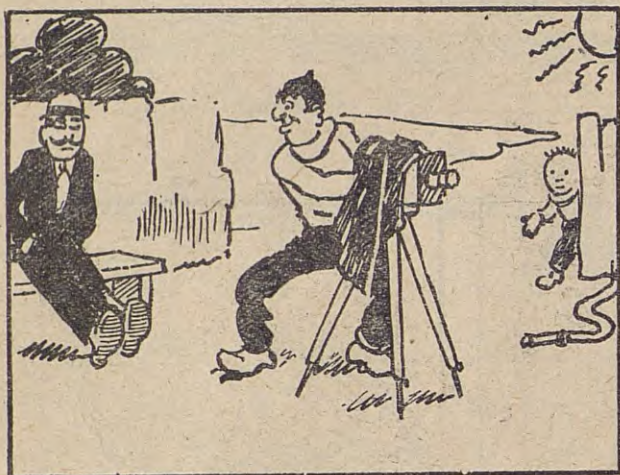

—La sorra passà i els lleons quedaren en el garbell.

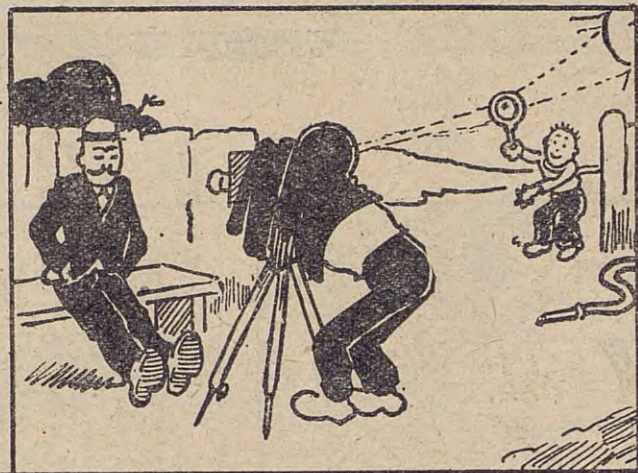

L'ovació fou tan gran que en Tartarin plorava d'enveja.

Una facècia doble

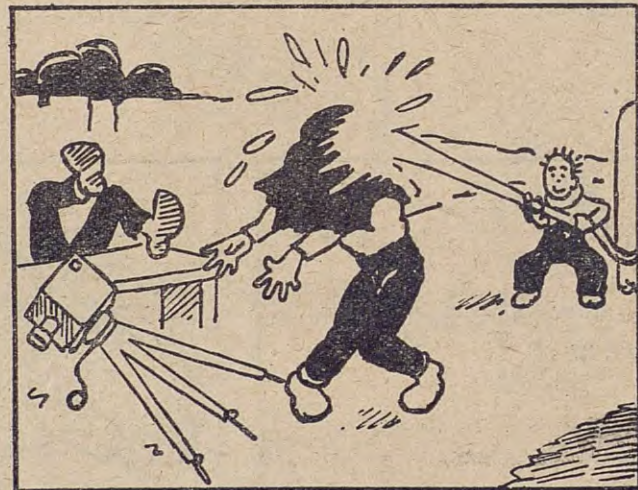
Un d'aquests tranquils que mai tenen res que fer, veu una màquina de retratar i el fotògraf que, cansat de no treballar, estava dormint.

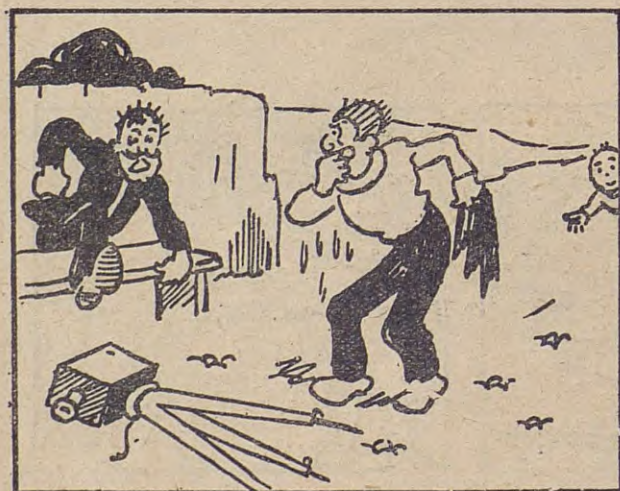
Aprofitant que està dormint, vol fer-li un retrat, sense veure un pillet que l'ha *filat*, i amb una lupa i el sol comença la facècia.

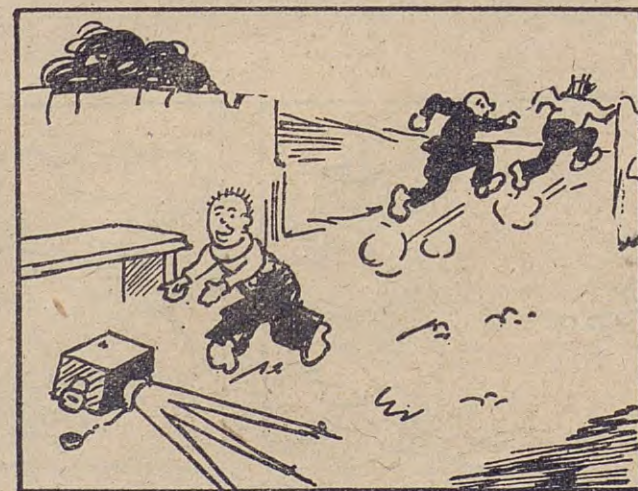
Naturalment, al cap d'una estona es crema el drap, l'altre clava cop a la màquina i desperta el fotògraf.

En veure el *nano* que es podia cremar la cara, agafa una manguera per apagar-lo i li fa prendre una dutxa de sorpresa fantàstica.

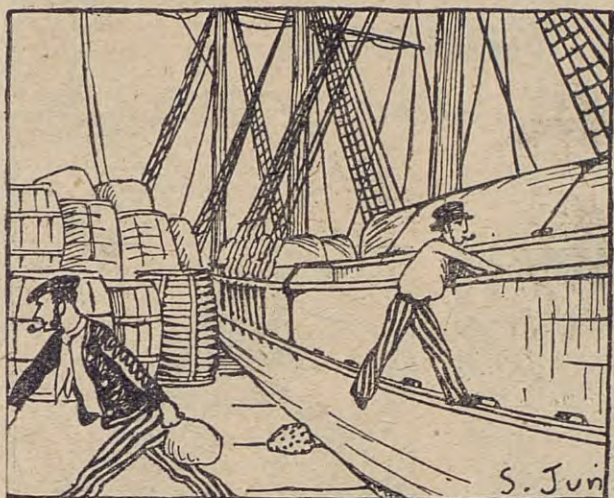

Entretant el fotògraf, enrabiat de debò per l'estúpida facècia, s'aixeca i atabala l'altre que encara va de bòlit.

I les emprèn a cops de puny de tal manera que no li queden ganès de fer mai més cap facècia.

Un home de recursos

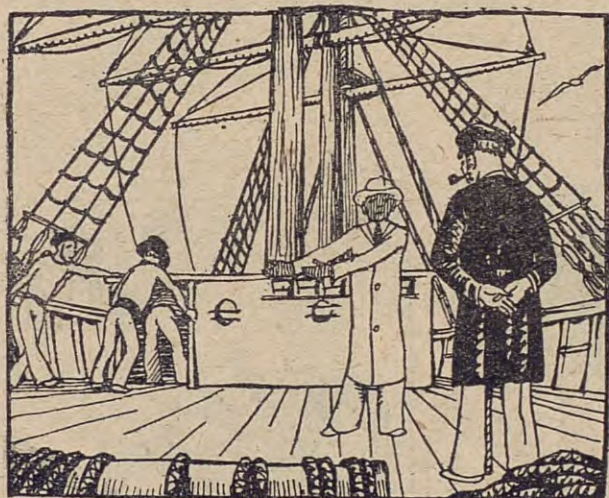

S. Junceda.

En els temps de la navegació a vela, quan un vaixell arribava a Amèrica, tots els marins desertaven, puix s'havien enrolat sols per a passar de franc al Nou Món.

Els capitans reclutaren una nova tripulació, per les tavernes del port, enrolant els marins quan ja estaven borratxos del tot.

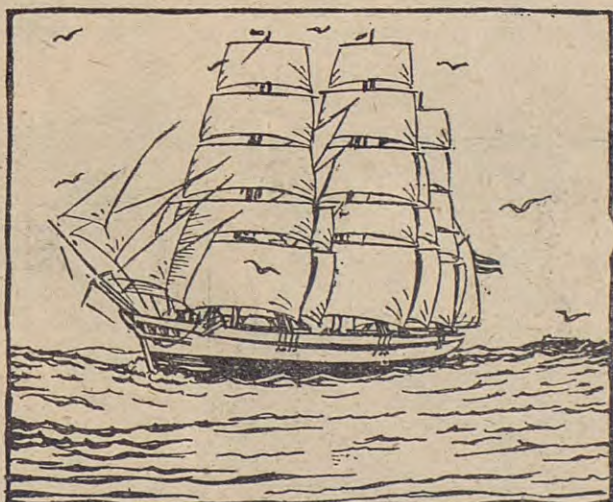
Els marins catalans, però, mai no desertaven. Per accident, un capità del Masnou es trobà sense homes i comissionà un del país per a fer la lleva. Al vespre ingressaven els nous marins, borratxos perduts.

L'endemà, ja en alta mar, en donar ordres, veié que els nous homes, passada la mona, no eren més que uns perduts que sols sabien jugar a cartes.

Un capità del Masnou no s'amoïna per res. De seguida trobà una solució. Agafà un joc de cartes i les anà penjant als cordatges.

Llavors la maniobra fou cosa fàcil per a aquells homes. Als crits ben coneguts d'ells: «Amolla l'as de bastos!», o «Aferra el sis de copes!» desplegaven veles i la fragata agafà una bona empopada.

Les mones imitadores

I
Un venedor de turbants
que a Tetuan se n'anava
a reposar es quedava
dessota uns arbres molt grans.

II
Allà tranquil s'adormí
i mentrestant allà dalt
dels arbres un colossal
grup de mones es reuní.

III
Baixà la més atrevida
i un turbant arreplegà
que posant-se'l li quedà
com si li fos fet a mida.

IV
Al cap de molt pocs instants
baixaren les altres mones
que, com si fossin persones,
es posaren els turbants.

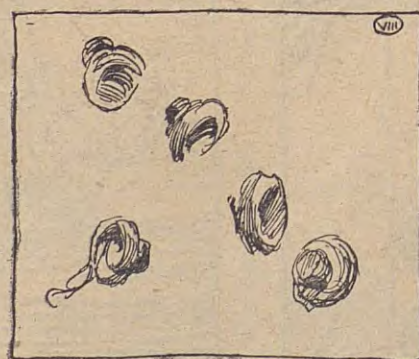
V
Després a l'arbre tornaren
i, satisfetes, allà
es posaren a xerrar
i el comerciant desvetllaren.

VI
Aquest, astorat, veié
que tota sa mercaderia
als arbres pujat havia
i fort disgust en tingué.

VII
De la ràbia que sentí
el seu turbant s'arrencava
i irat a terra el llençava
com si el volgués mig partir.

VIII
Les mones, veient allò,
també es treuen el turbant
i a terra llençant-los van
per afany d'imitació.

IX
El marxant llavors content
recull sa mercaderia
i continua sa via,
a Tetuan falta gent.

Becquer

L'illa fenomenal

EL mariner begué un trago de ginebra, en demanà un altre i després amb to emocionat exclamà: —Gràcies a Déu! Quant temps feia que no en tastava!

—I doncs?—feren els circumstants, estranyats que algú pogués passar temps sense aquella beguda que consideraven indispensable.

—He estat naufragat en una illa.

—Sol?

—No. Amb un company i... pobre company meu! Si us ho explicués no ho creurieu! Pobre, pobre Peret!

—¿Què li va passar? mort?

—Pitjor que això. És horrible! Engabiati com una fera...

—Expliqueu-vos! —¿L'heu abandonat?—¿Qui l'ha engabiati?—¿On és? —saltaren les preguntes de tots costats.

—No em creureu, no em creureu!—repetia el mariner mirant fixament la ginebra. Per fi, veient que no hi havia altra manera d'apaivagar la curiositat dels circumstants i que algun ja començava a mirar-se'l de reüll sospitant que ell era el culpable de les desventures del pobre Peret, begué un trago, en demanà un altre i començà:

—No penseu que jo hi tingui cap culpa, no. Tots dos n'estàvem d'engabiats, en gàbies diferents. Jo vaig poder trencar un barrot de la meua i fugir, però a ell el vigilaven massa perquè pogués ajudar-lo. Quan vaig ésser recollit per un transatlàntic, el capità no em volgué creure en dir-li jo que tornéssim a l'illa a cercar el company; dient que no tenia notícia de cap illa per aquells paratges. Pobre Peret!

—Bé, ¿i qui us havia engabiati?

—Ara va, bé us ho he d'explicar tot per ordre! Veureu que navegant per les mars del Sud, entre Madagascar i l'Austràlia, un tifó ens va desarborar el vaixell i després el tombà i tothom morí menys en Peret i jo que érem molt forts i ens aguantàrem vius fins passada la tempesta. Llavors amb trossos de pal i cordatges ens férem un rai i amb ell arribàrem a una illa deserta. Es a dir, això de deserta ens ho pensàvem, però així que ens vàrem haver desdijunat amb petxines i els cocos que ens llençaren alguns simis per salutació, vam començar d'explorar-la i al cap d'un moment vàrem veure un individu barbut i vestit amb una llarga túnica que es dirigia al nostre rai i s'aprestava a apoderar-se'n. Hi vàrem córrer i jutgeu quina seria la nostra sorpresa en veure que *allò* de la barba no era un home, sinó una dona!

—Una dona!—feren alguns oients, estranyats.

—Una dona barbuda, sí! Ja m'ho he pensat que no em creurieu!

Begué un trago, en demanà un altre i prosseguí.

—Li vàrem cridar que deixés estar el rai, però ella, com si res. Llavors volguérem fer-la marxar, però ella féu un xiulet i de seguit n'acudiren deu més.

—¿Deu més què?

—Deu més dones barbudes. Llavors

discutírem i ens barallàrem i elles es posaren a cridar la policia...

—Però, ¿quin idioma parlaven que us entenguéssiu?

—Itàlia. Jo el sé perfectament.

—¿Itàlia als mars del Sud?

—Ja ho he dit que no em creurieu.

Escolteu: veureu que a conseqüència de l'avalot acudí la policia: dos individus esquelètics i llargs, que ens agafaren i ens dugueren davant del jutge.

El jutge tenia tres ulls; i set dits a cada mà. Ens condemnà a vuit dies d'arrest i ens entregà a l'escarceller, que era un xicot grassíssim, que almenys devia pesar cent cinquanta o dos cents quilos.

La nova de la nostra arribada es devia haver escampat, perquè va arribar a la presó un herald per dur-nos a presència del rei. L'herald tenia dotze pams d'alçada i el seu cap era com una taronja de petit. Es doblegava i ficava el cap a la butxaca i amb les dents en tragué una lletra adreçada a l'escarceller manant que ens entregués a ell.

Veus aquí que arribàrem a presència del rei. El rei tenia d'alçada dos pams i mig i per semblar més alt seia sobre la corona. La reina tenia la cara de cavall i per mans ungles amb ferdadures i s'estava menjant garrofes.

El rei ens preguntà qui érem i d'on veníem, i semblava que no conegués res del món. Per fi, ordenà que fòssim venuts a un individu que, segons vam entendre, era empresari del teatre de l'illa. Aquest empresari tenia els peus cap endarrera i bordava com un gos. Ens va tancar en una gàbia i ens donà palla per menjar. A la gàbia hi havia retalls de paper per jaç i entre ells vàrem trobar-ne un que explicava el per què de les estranyeses que havíem vist.

Vàrem llegir que un Circ Equèstre

ambulant, embarcat en un vaixell que anava a Austràlia, féu naufragi en aquelles mars i només es salvaren els «fenòmens»: la dona barbuda, els esquelets vivents, l'home dels tres ulls, els nans, els gegants, l'home de goma, etc.... D'això feia ja molts anys i aquells monstres que havíem vist devien ésser ja la tercera o quarta generació, i per això no es recordaven de res.

¿I sabeu per què ens havien engabiati? Doncs, per ensenyar-nos com *fenòmens*, perquè érem tan diferents del que ells havien vist sempre!

Jo vaig poder escapar i amb un rai de bambús arribar fins a un transatlàntic, però el pobre Peret deu estar encara fent de fera de Circ entre aquella gent estrafolària.

QUI EN DIRA MES

Parlava de ses victòries un boxadó aficionat i l'escoltaven amb ànsia

sos admiradors babaus.

—Després del match—els contava

—el metge hagué de donar

vint-i-tres punts de sutura

al rostre del meu rival.

—Això no és res—crida un altre que també sap boxejar.—

Després del match amb en Comes

quan el vaig deixar *nocau*

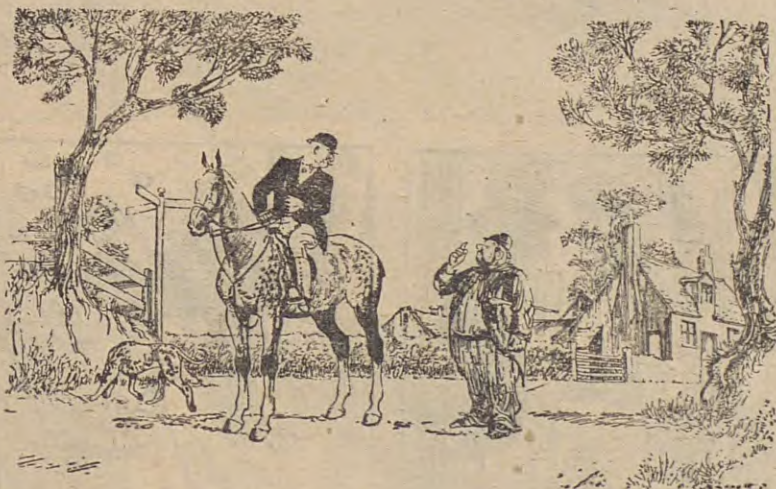
el metge veient la cara

tan plena de trencs i blaus

va demanar una màquina

de cosir per fer-ho aviat.

P. E. P.

Rodamón:—¿Té alguns cèntims per un ex-soldat...

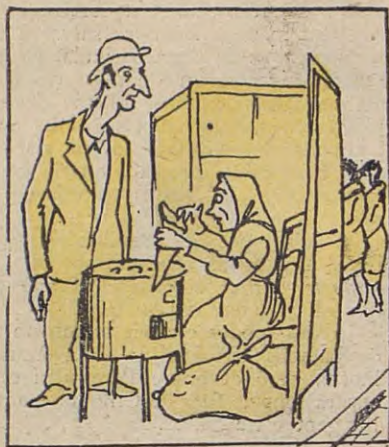
General retirat:—¿De quin regiment éreu?

Rodamón:—Deixi'm acabar: un ex-soldat que ha perdut la memòria?

(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Troben un parell d'aranyes
que no els plau rebre castanyes.*

Per les places i voreres
han sortit les castanyeres.

En Baliga n'ha comprades
que enen gairebé cremades.

En Balaga en va comprar
i mig crues les trobà.

—Mira, un quilo en comprarem
i nosaltres les courem.

Cap al bosc se n'han anat
i un bon foc han abrandat.

Hi posen, sense tallar-les,
les castanyes per torrar-les.

Uns lladres que allà rondaven
—Dinè o la vida!—els cridaven.

S'espanten i s'avaloten
quan les castanyes exploten.

I s'han rendit i entregat
del bosc a l'autoritat.